

GELDİKLERİ GİBİ GİDERLER

‘‘Ah be Anadolu, Şimdi her kōŐen ađlayan Ana’dolu.’’

Neden mi, bu ũlke yıkılmıyor? Neden mi, kimsenin bōlmeye gũcũ yetmiyor? Ben, hemen cevabını vereyim; Őũnkũ bu gũzel ũlkenin her kōŐesi Őehit kanı ile ıslandı. Bu topraklar Őehit dũŐen yũce insanların kanıyla beslendi. Tũrklũk duygusu yeŐerdi. Sizce Anadolu’nun gũzel evlatları bu ũlkeyi ũç beş bōlũcũye bırakır mı?

Kesinlikle Hayır!

15 Temmuz 2016...

Vatansızlar bu gũzel vatanın evlatlarına topla, tũfekle, tankla saldırdı. Gũzel ũlkemde yine kan dōkũldũ. Darbe mi? Tek emin olduğum Şey bir kahramanlık ũykũsũ yazıldı. Genci, yaŐlısı sokaklara dōkũldũ. DũŐmanın kim olduğunu bilmeden cephe aramaksızın savaŐtı. Sahi dũŐman kimdi? Vatana ihanet eden kimdi? Bu vatanın ekmeğini yiyip sırt eviren kimdi? Onca masuma acımamıŐ mıydı? Zihnime yine Dede Korkut’un fısıltı gibi dōkũlen sōzleri dũŐũyor.

‘‘Evlat, dũŐman ierdeyse kapı kilit tutmaz.’’

Sizce oyunun baŐrol oyuncusu kim?

Yine ũlkede oyunlar dōnũyor. Masumların kanı akıtılıyor. Toprak iŐtahla kanı içine çekiyor ve bir kahramanlık ũykũsũ filizleniyor.

Şehidim var. Bir Őahsa ya da makama itaat edip ũlen değil. Bir Őahıs için ũlũrũm diyen değil. Evden hakkını helal et, diyerek çıkan vatan için ũlũme koŐan koca yũrekler için gōzyaŐı dōktũm ben. Sadece vatan için ũlen masum insanlar; genciyle, yaŐlısıyla, çocuğuyla... Ne sağcısı, ne solcusu, ne Kũrt’ũ ne de Tũrk’ũ; bir kahramanlık tũrkũsũ. Bir vatanız biz, yıllarca bitirilmeye çalıŐılan Tũrkiye’yiz!

İŐte 15 Temmuz gecesi ezan ve selâ sesi durmadı. Gidenlerin ardı arkası kesilmedi. ‘‘Vatan, sana canım feda!’’ sesi inledi sokaklarda. Ben o gece bir çocuğun acının pençesinde kalıŐının sesini dinledim. KeŐke penelerimi zamana geirebilseydim. Dururdum, sadece... Zaman dursaydı ya o gece. Birkaç hain ve onların çevirdikleri oyun yũzũnden onlarca insanın yũređi yanmazdı belki de.

Fakat zaman durmadı...

Durmuyor!

Gökyüzü siyaha çalan koyu lacivert rengindeydi. Bu da gökyüzünün hüznü olsa gerek. Güneş ufuk çizgisinde kaybolup izini kaybettireli çok oluyordu. Şehir o ana kadar derin bir uykundaydı. Zavallı akrep yelkovanın peşinden koşamayacak kadar ağır hareket ediyordu. Yıldızlar o gece kaybolup gitti, gökyüzüne küstüler. Can veren şehidin ardından yas tutarcasına... Bulutlar yırtıldı. Hayır, bu sefer yağın yağmur değildi; kan boşaldı, toprak doymadı. Fakat her şeye rağmen ay yıldızlı al bayrak heybetiyle göklerde dalgalandı. Türk'e cesaret veren, çakalı korkutan bir görünümüdü bu. 15 Temmuz'un düğüm noktası mı yoksa dönüm noktası mı olduğunu ne yazık ki kimse bilmiyor. Fakat o gece Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün emaneti için savaşıldı. İnançlar kırılmadı. Bu ülke kendini tanklara, mermilere siper etti, düşmanın kim olduğunu bilmediği halde. Kurşunun nereden geleceği belli değildi. Ve yine o kurşun iz bırakarak geçip gitti.

Ay yıldızlı al bayraklara büründü, gencecik bedenler. Çoğunun gelinliği kefen oldu. Hayatının baharında solduruldu çiçekler. Kan bulaştı ellerimize. Gözü yaşlı anaların acı dolu feryatlarıyla vatan uğruna cennete uğurlandı, kutsal bedenler. Sahi, kelimelerin canı var mıydı? Eğer varsa o gece can çekişiyordu. Dudaklarda çırpındı. Feryatlarda ses buldu.

Yaşamak dururken ölüme koştu onlar. Zihnime tutunan bir soru daha var; bunlar bu kadar masumun hesabını nasıl verecekler? Ne yazık ki vicdansızların vicdanı bir anlığına bile sızlamadı.

Çoğu evladını çoğu gözü yaşlı anasını bıraktı geride. Çocuklar babalarını kuş kadar canıyla bekledi ve gelen olmadı. Eller o gece semaya uzandı. Kalbinde Allah ve vatan aşkı ile yanıp tutuşanlar sadece ve sadece vatan için canını verdi. Türkiye olarak ortak kaygımız vatan ve bayraktı.

Nasıl bir yürek ki binlerce tanka bedeldi. Gözünü bile kırpmadı. Nasıl bir yürek ki ölüme koştu. Ey güzel çocuk; sen rahat uyu, kanın yerde kalmayacak. Kim bu ülkeyi bölmeye çalışıyorsa en ağır şekilde cezasını bulacak. Ey güzel çocuk; sen rahat uyu, bir kahraman doğacak!

Atalarımızın emanetine sahip çıktık ve her daim sahip çıkacağız. Bu ülke kolay kazanılmadı ki kolay kaybedilsin. Şimdi üç beş bölücü mü elimizden alacak(!)

‘‘Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar;

Yurda ay yıldızının ışığı yeter.’’

Bizler vatanı için yaşayıp vatanı için ölen bir milletiz. Ay yıldızlı al bayrağın gölgesinde yaşayan kahramanlık öyküsünü sürdüren Türkiye’yiz!

Koskoca bir tarih var, bu topraklar üzerinde. Yol gösteren binlerce kahramanım var. Namusum; bayrağım ve vatanım. Bir canım var o da vatanıma ve bayrağıma feda olsun.

Bir darbe etkisi yaratmaya çalışanlara ülkeyi bırakmayız biz. Bu ülke ne oyunlar gördü. Ne maskeler düştü. Unutma şehidim;

‘‘Geldikleri gibi giderler... Gidecekler!’’

Üç beş bölücünün lafına inanıp ne bayrağımdan ne de vatanımdan vazgeçerim. Eminim ki, oynanan oyunlar onların ayağına dolanacak. Masumların kanı yerde kalmayacak. Biliyorum ki; Allah her şeyi gören ve bilendir. Ve bu yapılanların bir cezası olacak. Hesabı sorulacak.

Rahat uyu, şehidim...

HATİCE UYGUN (10-E)

Beşir Balcıoğlu Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ ŞEHİTLER KÖPRÜSÜ

O gün sıradan bir gündü aslında. Her şey, normaldi. Yine her zamanki gibi rahatça yatağımdan kalkmış, elimi yüzümü yıkayıp kahvaltımı yapmıştım. Sonra üzerimi giyinmiş, arkadaşlarımla birlikte dışarıya çıkıp eğlenmişim her zamanki gibi. Gezmiştik biraz ve alışveriş yapmıştık sonra da. Bilemezdik hiçbirimiz o gece neler olacağını oysaki.

Akşam oluyordu artık. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Saklıyordu güneş kendisini. Eve gitme zamanı gelmişti. Arkadaşlarımla vedalaştık ve hepimiz evlerimize döndük. Nereden bilebilirdik ki karanlığın kendisiyle beraber karanlık günler getireceğini.

Başlarda yine normaldi her şey aslında. Akşam yemeğimizi yemiş ve rahatça oturmuştuk koltuklara. Kumandalar elimizde, televizyon izliyorduk saatlerce.

Derken, her şey bir gürültüyle değişti.

Ani bir sarsılma hissettik birden. Şaşkınlıkla birbirimize baktık, sonra tekrar bir sarsıntı hissettik. Ve sonra tekrar...

Daha sonra, camdan korkuyla dışarı baktığımızda, savaş uçaklarının kapkaranlık gökyüzünde ilerlediğini fark ettik. Alelacele, haberleri açtık ve haberlerde Boğaziçi Köprüsü'nün kapatıldığını, terör örgütünün vatanımıza saldırdığını farkettilik.

Her şey birden olmuştu. Sabahleyin her şey normaldi. Parlıyordu güneş her zamanki gibi ve iyiydi herkes. Kim bilebilirdi ki böyle bir felaketin gerçekleşeceğini? Bu akşamın bizim için en karanlık gün olacağını.

Ancak kader, her şeyi değiştirmişti. Güzel vatanımız, tehlike altındaydı şimdi.

Telaşlanmıştık doğal olarak tabi ki. Birbirimize baktık endişeli gözlerle. Bir ara korktu kardeşim ve ağlamaya başladı. Ne yalan söyleyeyim? Ben de kendimi tutamayıp serbest bırakmıştım gözyaşlarımı. Hiç bilemezdim bunların başımıza geleceğini.

Fakat annem, gayet soğukkanlı bir şekilde yüzümüze baktı ve gözyaşlarımızı silip konuştu: ‘‘Ne terör örgütü, ne de başka bir şey bizi; milletimizi yıkar! Biz bu vatani öyle kolay kolay kimselere yedirmeyiz.’’ Derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti. ‘‘Her karanlığın ardında, mutlaka bir aydınlık vardır, unutmayın!’’ dedi gayet kararlı bir şekilde ve ardından babamın elindeki şanlı Türk bayraklarına bakarak: ‘‘Kesinlikle ağlamayacaksınız! Birbirimize sınıksız sarılacak ve bu vatani birliktelik ve beraberlikle koruyacağız! Şimdi alın siz de bir bayrak, doğruca köprüye gidiyoruz!’’ dedi. Ardından hep birlikte haykırdık yüksek sesle: ‘‘Bu vatani bu milleti, bu bayrağı indirmeye kimsenin gücü yetmedi ve Allah'ın izniyle, bundan sonra da yetmeyecek!’’

Kardeşimle birbirimize baktık sonra. Birer bayrak aldık elimize ve doğruca gittik Boğaziçi Köprüsü'ne. Ya da şimdiki adıyla:

15 TEMMUZ ŞEHİTLER KÖPRÜSÜ ne...

Ayşe Rümeyya Kantar